

**Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιη΄, 35-43)  
22 Ἰανουαρίου 2006**

Ἐκεῖνο πού διαφοροποιεῖ τὸν σημερινὸ τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς πόλεως Ἱεριχῶ ἀπὸ τὸ πλῆθος πὺ ἀκολουθεῖ τὸ Χριστὸ, δὲν εἶναι μόνο τὸ γεγονὸς πὺς αὐτὸς δὲν βλέπει, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι βλέπουν. Μὰ κυρίως τὸ γεγονὸς πὺς ὁ τυφλὸς πληροφορηθεὶς γιὰ τὸν Χριστὸ «φώνηξε, λέγοντας, Ἰησοῦ, τέκνο τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με». Ἐνῶ οἱ ἄλλοι μένουν σὲ ἓνα ἐπιπόλαιο καὶ ἐπιφανειακὸ θαυμασμό.

Σητωκραυγάζουν, χειροκροτοῦν, θορυβοῦν ἀναίτια γιὰ τὸ Διδάσκαλο, δίχως νὰ μπαίνουν στὴν οὐσία τῆς παρουσίας Του. Στέκονται μονάχα στὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, δηλαδὴ στὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τῶν πραγμάτων καὶ μένουν ἀνυποψίαστοι γιὰ τὴν οὐσία. Ζοῦνε καὶ κινοῦνται γιὰ «τὸ θεαθῆναι», ἔχοντας ρηχὸ ἐνθουσιασμό, γι' αὐτὸ μὲ ἐκπληκτικὴ εὐκολία μεταπηδοῦν ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες καὶ δοξολογίες, σὲ ἀναθεματισμοὺς καὶ κατάρες.

Ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι νοιάζονται γιὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις καὶ νομίζουν πὺς ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἐξαντλεῖται σὲ ἓνα θέαμα πὺ προξενεῖ θαυμασμό. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου καὶ λατρεύουν τὸν τύπο. Κωλυμένοι στὶς ἐγκόμισιες συνήθειες. Ἔτσι ἀδύναμοι, ἀδυνατοῦν νὰ ξεπεράσουν ὅλα αὐτὰ πὺ τοὺς ἐγκλωβίζουν σὲ πρόσκαιρα σχήματα καὶ «νὰ ζήσουν στὸ κλίμα τῆς ἐλευθερίας».

Πορεύονται στὴν ζωὴ δίχως νὰ ἔχουν κάποια ἀνησυχία γιὰ τὰ αἰώνια ζητήματα τῆς ὑπάρξεώς τους. Ἐνῶ ἐνοχλοῦνται καὶ παραξενεύονται ὅταν βλέπουν ἢ ἀκοῦνε τοὺς ἄλλους νὰ ἀνησυχοῦν. Ὅπως ἀκριβῶς γίνεται μὲ τὶς φωνὲς καὶ ἐπικλήσεις τοῦ σημερινοῦ τυφλοῦ. Λέγει τὸ Εὐαγγέλιο: «Αὐτοὶ πὺ προπορεύονταν τὸν μάλωνα γιὰ νὰ σωπάση». Νὰ σωπάσει γιὰτὶ δῆθεν ἐνοχλοῦσε καὶ κούραζε τὸ Διδάσκαλο καὶ διετάραττε τὴν ἐπιβλητικὴ πορεία Του!

Γιὰτὶ ὅλοι αὐτοὶ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὴν ἐπιθυμία αὐτῶν πὺ ἀποζητοῦν τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια. Αὐτῶν πὺ διψοῦν ν' ἀκούσουν τὸν Εὐαγγελικὸ λόγον καὶ νὰ τὸν κάνουν κανόνα τῆς ζωῆς τους. Αὐτῶν πὺ ἀποζητοῦν καὶ ἐπιδιώκουν νὰ γίνουν ὅχι ὁπαδοὶ καὶ χειροκροτητὲς τοῦ Χριστοῦ, μὰ πιστοὶ ἀκόλουθοι Του. Πὺ εἶναι ἔτοιμοι μαζί Του ν' ἀνεβοῦν στὸ Γολγοθᾶ καὶ νὰ πιοῦν τὸ πικρὸ ποτήρι Του.

Ὅλους αὐτοὺς ὅμως τοὺς «προάγοντες», τοὺς θαυμάζοντες ἐξωτερικὰ καὶ χειροκροτοῦντες ἐνθουσιαστικά, ὁ Χριστὸς τοὺς παραμερίζει. Σ' ἐκεῖνον πὺ Τὸν

ἀναζητεῖ στρέφεται. Στὸν τυφλό! Σ' αὐτὸν ποὺ δὲν βλέπει αἱ ὅμως γνωρίζει! Σ' αὐτόν, ποὺ δὲν εἶναι ὁπαδός Του, ἐνῶ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνεῖ ἀκόλουθός Του. Σ' αὐτὸν ποὺ δὲν προσπαθεῖ μονάχα νὰ τὸν ἰδεῖ ἐξωτερικά, μὰ νὰ τὸν αἰσθανθεῖ ἐσωτερικά καὶ οὐσιαστικά.

Καὶ ὃν καλεῖ κοντά Του! Αὐτὸν τὸν ἕνα! Τὸν τυφλό! Ἐνῶ γύρο Του ὑπάρχουν οἱ πολλοί! Κι αὐτοὶ βλέπουν! Μὰ ἐτοῦτος, ὁ ἕνας, ἔχει αὐτὸ ποὺ λείπει ἀπὸ τοὺς πολλοὺς. Τῇ βαθειᾷ καὶ συγκλονιστικῇ πίστῃ! Αὐτὸ τὸ ὄχημα, ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸ σταθερὸ καὶ σίγουρο χῶρο. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἐκεῖνον κάλεσε γιὰ νὰ δείξει πῶς ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὅπως ἄλλοτε μέσα στὸ πλῆθος ἀναζήτησε τὴν αἰμορροοῦσα γυναῖκα ποὺ τὸν ἄγγιξε. Ἔτσι καὶ ἐδῶ καλεῖ κοντά Του τὸν τυφλό. Γιατὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὶς ἰαχὲς καὶ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ πλῆθους. Μῆτε παρασύρεται ἀπὸ ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα.

Γιατὶ ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἐξάρσεις τῆς στιγμῆς, ἐπιφανειακὲς καὶ ἐπιπόλαιες. Ἔτσι σὲ λίγο μποροῦν νὰ μετατραποῦν σὲ ἀπευθυμίες, κατάρεις καὶ ἀποδοκιμασίες, θλιβερὸ φαινόμενο! Καὶ ἐπιπόλαιο καὶ πρόχειρο! Γιὰ τὸ πλῆθος, ποὺ παρασύρεται καὶ εὐκόλως μεταβάλλεται.

Ὁ Χριστὸς δὲν δέχεται μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ καὶ δὲ μπορεῖ νὰ ταυτιστεῖ μ' αὐτὴ τῇ νοοτροπίᾳ τοῦ πλῆθους. Καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ παρασύρονται, μεταβάλλοντας συνεχῶς στάση καὶ πορεία. Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μένουν ἀνυποψίαστοι ἀπὸ τὴν παρουσία Του, στεκόμενοι στὸν ἐξωτερικὸ θαυμασμὸ καὶ δὲν εἰσέρχονται στὸν ἐσωτερικὸ φωτισμὸ καὶ ἀνακαινισμὸ.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς καθημερινὰ βρίσκεται δίπλα μας. Μᾶς ἀναζητεῖ. Ἐπιθυμεῖ νὰ πᾶμε κοντά Του! Γι' αὐτὸ ἐν πρέπει νὰ διστάζουμε. Ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι καὶ ἁμαρτωλοί! Μὰ νὰ προσευχόμαστε μὲ πίστῃ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησέ μας».

Καὶ νὰ ὑποσχεθοῦμε πῶς ἐπιθυμοῦμε νὰ τὸν ἰδοῦμε ὄχι μόνο μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Νὰ γνωρίσουμε τὸν οὐράνιο λόγον Του. Καὶ νὰ τὸν βάλουμε κανόνα καὶ ὁδηγὸ τῆς ζωῆς μας.

Τότε εἴμαστε οἱ φωτισμένοι καὶ καθαρμένοι, ἐπειδὴ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ σκόρπισε τὰ σκοτάδια μας καὶ ἀνακαίνισε τὴν ὑπαρξή μας. Ἐπειδὴ ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ παραμείνει τὸ σκοτάδι τοῦ πονηροῦ.

Άρχιμ. Ν.Π.